

Hồi 403

Tiên trường mạc cập

Biên Hoang Tập, Thuyết Thư quán.

Thần sắc chúng nhân đều hết sức trầm trọng. Có câu hành gia xuất thủ chỉ cần một hai chiêu là đã biết cao hạ.

Tối qua Cao Ngạn bị tập kích, tuy Hướng Vũ Điền đã đả thương mấy người, chúng tỏ thực lực phi thường, nhưng chúng nhân vẫn không để tâm lắm. Đến lúc vừa rồi Hoang nhân đã nắm rõ tình thế, xuất hết cao thủ mà vẫn để đối phương ung dung thoát đi, bọn họ mới cảm thấy sự tình hết sức nghiêm trọng.

Chỉ cần những Bí nhân khác võ công được một nửa Hướng Vũ Điền đã cực kỳ khó ứng phó rồi. Nhớ lại quá trình gian khổ bắt Hoa Yều năm đó, chúng nhân vẫn còn chưa hết kinh hãi.

Chỉ có Lưu Mục Chi là vẫn bình tĩnh ung dung, đáng vẻ tự tin mười phần chắc chắn.

Trác Cuồng Sinh nói: "Chỉ cần đợi đến lúc Yến Phi trở về thì chúng ta có thể xoay chuyển được cục thế, hiện giờ tạm thời đành ở thế bị động, địch ám ta minh. Vấn đề là chúng ta có thể cầm cự được đến khi Yến Phi về hay không mà thôi".

Yến Phi không những là đệ nhất cao thủ của Biên Hoang Tập, mà còn có thể là thiên hạ đệ nhất cao thủ, thế gian này người đủ tư cách làm đối thủ với chàng chắc không có mấy người, Tôn Ân là một, Mộ Dung Thùy là một, còn người thứ ba thì giờ vẫn chưa biết là ai.

Có Yến Phi tọa trấn Biên Hoang Tập, đương nhiên lại là chuyện khác, ít nhất thì tình hình vừa rồi cũng không xuất hiện nữa, nếu người truy đuổi Hướng Vũ Điền là Yến Phi chứ không phải Vương Chấn Ác, bọn họ cũng không đến nỗi phải lo lắng thế này.

Yến Phi không phải cao thủ bình thường, mà là người có linh giác cực cao cùng dị lực tinh thần cao hơn bất cứ thứ võ công tuyệt nghệ nào, chính là khắc tinh của Bí nhân xuất quỷ nhập thần kia.

Giang Văn Thanh nói: "Tình thế không đến nỗi tệ như vậy chứ! Phương tổng tuần có thể chứng thực Bí nhân vẫn chưa trà trộn vào tập, Biên Hoang Tập vẫn là một nơi an toàn. Lưu tiên sinh không phải đã dựa vào cái mũi Phương tổng tuần để đề nghị xuất kích hay sao? Ta cho rằng cách này vẫn làm được".

Âm Kỳ thở dài: “Chúng ta không thể dốc toàn bộ người ra như vậy, cho dù dốc hết người đi, ở cả vùng Biên Hoang rộng lớn này, muốn đối phó một kẻ chạy nhanh hơn người thì không có khả năng đâu. Cách duy nhất để đối phó Hướng Vũ Điền, chính là để tiểu Phi đích thân xuất mã, những người khác đều không được, người nhiều cũng không có tác dụng gì”.

Mộ Dung Chiến mỉm cười: “Chúng ta ngàn vạn lần không được để mất đầu chí, ta hiểu tâm tình của Âm huynh, nhìn Hướng Vũ Điền chạy phía trước càng lúc càng nhanh, cảm giác bất lực đó thật sự rất đáng sợ. Có điều nếu nhìn chuyện này một cách khách quan hơn, chúng ta vẫn còn ở vị trí có lợi. Trước tiên là Cao tiểu tử hồng phúc tề thiên, tránh được đại nạn bị Hướng Vũ Điền ám sát. Kế đó là chúng ta đã đuổi được Hướng Vũ Điền ra khỏi Biên Hoang Tập, tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến đại kế tiến công toàn diện của Bí tộc. Quan trọng nhất là trước khi Bí tộc phát động tấn công, chúng ta đã có cảnh giác trước. Giờ phải xem thủ đoạn của chúng ta thế nào đã”.

Tiếng vỗ tay vang lên.

Chỉ có một mình Lưu Mục Chi vỗ tay, đến khi ánh mắt chúng nhân đều tập trung cả lên người mình, vị trí giả này mới thần định khí nhàn mới ung dung nói: “Mộ Dung đương gia không hổ là bậc chủ soái, nắm rõ tình hình địch ta vô cùng thấu triệt. Sự thực thì chúng ta vẫn đang chiếm ưu thế, còn chúng ta có thắng được trận này hay không, thì vẫn là câu nói đó của ta: chính là phải nhân tận kỳ tài, vật tận kỳ dụng. Nói cho cùng, bất luận cao thủ Bí tộc giỏi thuật độn hình giấu mặt thế nào đi nữa, bọn họ cũng chỉ là phạm nhân, chứ không phải quý vật. Chỉ cần là người, thì sẽ có nhược điểm của con người. Chính như Nhu Nhiên công chúa đã nói, bản lĩnh của Hướng Vũ Điền không dưới Vạn Sĩ Minh Dao, người như vậy Bí tộc huấn luyện được nửa người cũng đã vô cùng tài giỏi rồi, không phải Bí nhân nào cũng tài giỏi như vậy đâu, Cũng như Biên Hoang Tập của chúng ta chỉ có một Yến Phi thôi vậy, nếu Biên Hoang Tập có mười Yến Phi tám Yến Phi chỉ sợ Mộ Dung Thùy sớm đã cung kính tiễn đưa Thiên Thiên tiểu thư về đây rồi!”.

Cơ Biệt vỗ đùi nói: “Đúng! Chúng ta không thể bị tên họ Hướng đó dọa khiếp được”.

Hồng Tử Xuân gật đầu: “Dám hỏi Lưu tiên sinh, thế nào là nhân tận kỳ tài, vật tận kỳ dụng?”.

Lưu Mục Chi mỉm cười nói: “Trước khi nói chuyện này, để tại hạ phân tích tình hình Bí tộc trước được không?”.

Trác Cuồng Sinh hân hoan ngồi xuống đối diện với Lưu Mục Chi, cười cười bảo: “Hứng thú rồi đây! Nghe Lưu tiên sinh phân tích một hồi, cảm giác lại hoàn toàn khác hẳn, sinh cơ tràn trề. Mời Lưu tiên sinh nói tiếp!”.

Chúng nhân đã tâm phục khẩu phục tài trí Lưu Mục Chi, người người đều tịnh tâm lắng nghe.

Lưu Mục Chi nói: “Mộ Dung Thùy thỉnh cầu Vạn Sĩ Minh Dao, Vạn Sĩ Minh Dao đáp ứng báo ân, từ giờ đến lúc Vạn Sĩ Minh Dao có thể toàn diện tham gia vào trận chiến này phải cần một khoảng thời gian không ngắn để chuẩn bị, thì Bí tộc mới có thể phát huy được khả năng chiến đấu cao nhất. Chỉ riêng chuyện điều động cao thủ Bí tộc từ sa mạc Tái bắc cách đây thiên sơn vạn thủy đến nơi Bí nhân hoàn toàn không hay biết chút gì như Biên Hoang Tập của chúng ta đã không phải chuyện dễ rồi. Ta tin rằng muốn đối phó Hoang nhân, Bí tộc tạm thời vẫn là roi dài nhưng với không tới, vì vậy mới để Hướng Vũ Điền làm tiên phong dò đường. Dù Bí nhân đến đi như gió thế nào chẳng nữa, thì chắc cũng phải chậm hơn Hướng Vũ Điền tám ngày mười ngày, nếu tình hình đúng như ta dự đoán thì cơ hội của chúng ta đến rồi”.

Cao Ngạn kêu lên: “Đúng! Bí nhân chắc chắn vẫn còn trên đường!”.

Lưu Mục Chi nói tiếp: “Giờ Bí nhân chỉ có thể dựa vào địa đồ do Mộ Dung Thùy cung cấp, lại phải để người Mộ Dung Thùy dẫn đường đến một nơi nào đó ở gần Biên Hoang hội hợp với Hướng Vũ Điền, rồi Hướng Vũ Điền sẽ phân phối nhiệm vụ dựa theo những gì y tìm hiểu được. Nếu chúng ta có thể tìm được địa điểm mà bọn y hội hợp trước một bước, thì có thể dốc tận toàn quân, giết sạch bọn chúng, nói không chừng cả Hướng Vũ Điền cũng khó thoát được kiếp nạn này. Như vậy tự nhiên cũng có thể phá được thế công đầu tiên của Bí nhân”.

Phương Hồng Sinh hưng phấn nói: “Hảo kế! Chỉ cần đến nơi địch nhân từng đi qua, vì bọn chúng nhân số đông, ta chỉ cần ngửi một cái là phân biệt được ngay!”.

Hồ Lôi Phương cười ha hả nói: “Đây chính là nhân tận kỳ tài rồi!”.

Lưu Mục Chi điềm đạm nói tiếp: “Nhân tài của chúng ta sao chỉ có vậy. Bí nhân ở sa mạc quen thuộc của chúng cố nhiên là rong trong biển lớn, nhưng ở vùng Biên Hoang sông nước tung hoành này thì chỉ còn nước để chúng ta chinh trị thôi. Chúng ta chỉ cần điều phối một Song đầu thuyền cho Phương tổng tuần, rồi để hảo thủ tinh nhuệ hộ tống, là có thể lục soát khắp sông, đặc biệt là đoạn Từ Thủy. Binh quý thần tốc, Bí nhân sẽ không đi một đường vòng lớn để vào Biên Hoang Tập đâu, vì vậy tất sẽ qua sông ở Từ Thủy, như vậy chắc chắn sẽ để lại dấu vết cho chúng ta tìm kiếm. Chỉ cần tìm được tông tích Bí nhân, chúng ta sẽ có

thể dùng chiến thuyền điều động viện binh, thế tựa sét đánh không kịp bưng tai, đánh cho đám Bí nhân chưa kịp phân tán ra một đòn tan tác, khiến chúng trở tay không kịp, cho chúng biết rằng Hoang nhân chúng ta tuyệt đối không dễ đụng vào”.

Chúng nhân đều vỗ tay khen hay.

Điểm người ta khâm phục nhất ở Lưu Mục Chi chính là liệu sự như thần, trong chuyện đối phó với Hương Vũ Điền, tuy rằng vì đối phương cao minh nên đã thất bại một lần, nhưng cũng đã đủ thể hiện sự lợi hại của y rồi.

Vì vậy khi y đoán một đạo quân Bí nhân đang trên đường tới đây, chúng nhân đều vô cùng tự tin.

Nếu thành công đánh bại được đám Bí tộc cao thủ này, không để đối phương chạm chân vào Biên Hoang Tập, cục diện sẽ hoàn toàn khác.

Thác Bạt Nghi lại hỏi: “Chuyện vận chuyển kim ngân thì thế nào?”.

Lưu Mục Chi gật đầu nói: “Làm phiền Thác Bạt đương gia dùng phi cấp truyền thư thông tri cho quý chủ tạm thời án binh bất động, đợi chúng ta phái người đến Bình Thành tiếp nhận mới mang vàng chuyển đến, đây sẽ là trận chiến thứ hai của chúng ta và Bí tộc, cần phải tính kế lâu dài, tránh để thời cơ tốt như vậy mà lãng phí mất. Chiến tranh cũng như đánh cờ vậy, đối phó Bí nhân lại càng giống đánh cờ hơn, cần phải chiếm được chủ động, dặt mũi đối phương đi theo ý mình, vậy thì đến cuối cùng Bí nhân sẽ không thể phá hoại được, lại càng không thể làm thâm tử cho Mộ Dung Thùy, thế là chúng ta đã thành công rồi”.

Trác Cuồng Sinh cười dài nói: “Chiến lược hoàn chỉnh, giờ chỉ còn lại chút tình tiết nhỏ, có thể nghiền cứu kỹ lưỡng sau. Nhưng thuyền của Phương tổng tuần thì phải lập tức khởi hành, không để lỡ mất lương cơ, phải nhớ mang theo chim câu đó”.

Giang Văn Thanh trách móc: “Ta thấy Lưu tiên sinh vẫn còn chưa nói hết mà”.

Thác Bạt Nghi nhìn thần sắc của Lưu Mục Chi, cười cười bảo: “Vẫn là đại tiểu thư tâm tư hơn cả”.

Trác Cuồng Sinh ngăn người hỏi Lưu Mục Chi: “Vẫn còn gì nữa sao?”.

Lưu Mục Chi mỉm cười: “Vẫn là nhân tận kỳ tài thôi, vật tận kỳ dụng thôi. Biên Hoang Tập chúng ta có binh khí xưởng ưu việt nhất thiên hạ, không sử dụng thì thật đáng tiếc. Giờ chúng ta với Bí nhân đang ở trạng thái chiến tranh, không cần nói chuyện quy củ giang hồ làm gì cho mệt. Bọn chúng có thể dùng yên vụ đạn thoát thân, thì chúng ta cũng có thể dựa vào hỏa khí độc khí mà bất chấp thủ đoạn đối phó bọn chúng. Như vậy thì sẽ càng chắc chắn hơn”.

Cơ Biệt đứng bật dậy nói: “Chuyện này để tại hạ lo liệu, ta sẽ động dụng hết nhân lực vật lực, trong ba ngày chế ra độc hỏa thủ pháp lợi hại nhất, tiên dụng nhất, đảm bảo Bí nhân sẽ sợ chết khiếp cúp đầu bỏ chạy”.

Lúc này Tiểu Kiệt chạy vù vào như một trận gió, hét lớn: “Tiểu Bạch Nhạn lên thuyền rồi! Tiểu Bạch Nhạn lên thuyền rồi! Lão đại! Tiểu Bạch Nhạn của huynh lên thuyền rồi!”.

Hồ Lô Phương vươn tay chụp lấy gã, quát lớn: “Ngươi nói bừa bãi gì đấy?”.

Tiểu Kiệt đưa mắt nhìn Cao Ngạn đang trợn tròn song mục, nói: “Vừa nhận được phi cấp truyền thư từ Thọ Dương, Tiểu Bạch Nhạn của lão đại đã lên thuyền, đang hướng về Biên Hoang Tập”.

Cao Ngạn kêu lên một tiếng quái dị, bắn mình khỏi ghế, lảng không một vòng trên không rồi lao đi như gió.

Trác Cuồng Sinh khẽ lầu bầu mắng một tiếng, rồi cũng triển khai thân pháp đuổi theo.

- o O o -